

κόμητος ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἐνυμ-
φεύθη τὴν Παυλίαν Ματσίανη, τὴν ὁ-
ποίαν τὸ ποτόν μου, καθαρῶς ναρκωτικόν,
δὲν εἶχε φονεύσει ὡς δύνασθε νὰ βεβαιοθῆ-
τε ἰδίῳις ὄμμασι. »

Ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν τότε πρὸς
τὴν κυρίαν Δερλίνοῦ, ἣτις ἐφάνετο τρέ-
μουσα ἀκόμη ἐκ τοῦ τρομεροῦ παρελθόντος
τὸ ὁποῖον ἀνεμνήσθη ὁ σύζυγός της.

(Μετὰφρασις Α. Γ. Σ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΚΕΡΝΗ

τὸ γένος ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ.

Α΄.

Τῶν Ἀποκρέω ἦτο χθὲς ἡ νύξ ἡ τελευταία,
Κ' ἡ Κεκροπία ἐμμανοῦς βακχίδος εἶχεν ἦθος·
Ἀντήχουν βάρβαροι αὐλοὶ καὶ ἄσματ' ἀγοραῖα,
Καὶ εἰς τὰς ρόμας ἔτρεχον δαιμονιώντων πλῆθος.
Μετήλλαζον τὸ ἐνδυμα, τὸ βάδισμα, τὸ εἶδος,
Καὶ προσωπίδα ἔθετον ἐπὶ τῆς προσωπίδος . . .

Συννεφωμένος, ἀπελπισ, καὶ ξένος τῶν ὀργίων,
Διέσχισα μ' ἀποστροφὴν τὰ βορβοῦντα σμήνη,
Κ' εὗρεθην πέραν τῶν Σπηλαίων, εἰς τοὺς νεκροὺς
[πλησίον·

Ἄ ! ποῖα ἔπειν ἐκεῖ οὐράνιος γαλήνη !
Ἀνέπνευσα, κ' ἐβάδισα ἐγγὺς τῶν κυπαρίσσιων·
Μὲ εἶχε φέρει οὐσπνοῖαν τὸ πάσχα τῶν μεθύ-
[σιων . . .

Ἐνώπιόν μου ἡ κοιλὰς ἐφάνη τῶν μνημάτων,
Σεπτὴ, μεγάλη, ἥρεμος ὡς ἀχανὲς ἰδέα,
Κ' εἶδον τὸ μέγα θέατρον τῶν ζοφερῶν δραμάτων·
Ἵψοῦτο ἡ ἀπέραντος καὶ μαύρη τοῦ αὐλαία,
Κ' ἤρχοντο ἥρωες ὄμοιοι ἐπὶ σκηνῆς ἀνέτου,
Λαλοῦντες εὐγλωττότερον τοῦ σκοτεινοῦ Ἀμ-
[λέτου !

Χωρῶν τῆς Νεκροπόλεως τὴν μαύρην θύραν εἶδα,
Ἦτις ποτὲ δὲν ἔκλεισεν, ἦτις ποτὲ δὲν κλείει·
Πῶς, Δάντη, ψάλτα τῶν νεκρῶν, δὲν εἶδες τὴν
[ἐλπίδα,
Εἰς μέρος εἰς ὃ ἄπασαν τὴν λάμψιν της δει-
[κνύει . . .

Ἄ, τῆς ζωῆς τὸ πλάνον φῶς σὲ εἶχεν ἀπατήσει,

Βλέπει τὸν φάσφρον κανεῖς τὸν λόχνον ὅταν
[σβύσῃ . . .

==0==

Β΄.

Θὰ εἶχον ἤδη πρὸ πολλοῦ μετάνυκτα σημάει,
Ἵπότε εἰς τὰ κατηφῆ ἐπάτησα ἐδάφη·
Ἄπαν τὸ κοιμητήριον εἰς τ' ὄμμα μου ἐφάνη.
Ἡ ἐκκλησία, οἱ σταυροὶ, τὰ δένδρα καὶ οἱ τάφοι·
Λύχνων πλῆθος ἐρώτιζε τὰ σκυθρωπά μνημεῖα.
Δειλὴ ἐθάρρει ἐκ φωτός πῶς ἦτο ἱεραία . . .

==0==

Ὁἶμοι τὸ κοιμητήριον τῆς γῆς δὲν εἶναι μέρος !
Εἶν' ἄγνωστος ὠκεανός, μὲ κύματα μνημάτων·
Ἄρχῃ τοῦ ἄδου, εἴσοδος κρυφία τοῦ αἵθερος,
Κῆπος αἰώνιος σποδὸν ἀθάνατον φυλάττων,
Ναὶ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν γῆν τὸ πτώμα ἔχει μέλλον·
Ἡ σῆψις χερουδεῖα γενεᾷ καὶ πτέρυγας ἀγ-
[γέλων . . .

==0==

Ἵποια εἰς τὴν ἥσυχον περιοχὴν ἐκείνην,
Ἵποια μυστικὴ σιγὴ καὶ ὕπνος ἐπεκράτει·
Ἵπνωττον πάντες οἱ νεκροὶ μ' ἀνέκφραστον γα-
[λήνην,
Κ' ἔτρεμα μὴ τὸν ὕπνον τῶν τὸ βῆμά μου τα-
[ράττει·
Μὴ εἰς τὸν ἔρημον σταυρὸν τοῦ τάφου τῶν προσ-
[κόψω,
Καὶ τὸνειρον τοῦ οὐρανοῦ τὸ πρῶτον διακόψω . .

==0==

Καὶ ὅμως ἐκ τῆς πόλεως ἐνίστα τῶν ζώντων,
Ἄγρια ἤρχετο βοή, καὶ ὑλακὴ ὀργίων,
Κ' ἐξύθριζε ταραττούσα τὸν ὕπνον τῶν θανόντων·
Μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἑκάστοις κ' ἐκείνων τὸ μνημεῖον,
Κ' ἐκείνων θέλει ταραχθῆ κατόπιν ὑπὸ ἄλλων·
Θ' ἀκούσουν καὶ οἱ τάφοι τῶν ὀργίων ποτὲ
[σάλον !

==0==

Γ΄.

Ἐν μέσῳ τάφων καὶ σταυρῶν ἐβάδισα ἡσύχως,
Κ' ἐβρέμβαζα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν·
Ἀντήχει τῶν θεμάτων μου μονότονος ὁ ἦχος,
Καὶ τὴν σιγὴν διέκοπτεν ἐκείνην τὴν βαθεῖαν,
Ἀλλόκοτον καὶ πολυμῆρόν μ' ἐφαίνετο συγχρόνως,
Πῶς ἔζων μεταξὺ νεκρῶν τοσοῦτων ἐγὼ μόνος,

==0==

Τῶν ἄστρων ἡ λευκὴ ἀκτίς ὡς φίλου ἡδὺ βλέμμα,
Κατερχομένη ἐπιπτεν ἐπὶ μαρμάρων λείων,
Κ' ἐμίγνυτο σιωπηλῶς ὡς συγγενὴς ἥρεμα,
Μὲ τὴν ἀκτίνα τὴν ὠχρὰν τῶν λύχνων τῶν
[μνημείων . . .

Τίς οἶδε ποῖας ἔφερεν εἰδήσεις καὶ ἐλπίδας,
Τῶν ἄστρων ἡ λευκὴ ἀκτίς εἰς τὰς ψυχρὰς κοι-
[τίδας !

==0==

Πικρόγελως εξέφευγε τὰ πελιδνά μου χεῖλη,
 Ὅποτε γαῦρον ἔδλεπον μαρμάρου Μουσουλταίν.
 Φεῦ· ἤξιζε πλειότερον ἢ μαρμαρίνη στήλη,
 Ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ τὸ ἀφυγονκαὶ κρῦον.
 Ἀλλὰ τοιαύτη τῶν θνητῶν ἐπλάσθη ἡ καρδία
 Σύρει τὴν ματαιότητα αὐτῆς κ' εἰς τὰ μνημεῖα.

==o==

Ὅποτεν τόμμα νεκρωθῆ, ἡ δόξα τί σημαίνει;
 Μὴ τὸν καπνὸν τῆς ἡ πυρὰ σβεσθεῖσα διακρίνη,
 Ὅποτεν νέφος γίνεται κ' ἐπάνω ἀναβαίνει; . . .
 Βλέπει τὸν ἥλιον ποτὲ ἢ δύσασα σελήνη;
 Τῆς βέμβης μου μ' ἀπέσπασεν ὠρολογίου τῆχος
 Σημαίνων ἔνδον τοῦ ναοῦ τὰς ὥρας τοῦ ἡσυχῆς.

==o==

Τοῦ Πλάττου ἢ φιλόφρωνος δὲν ἔδωκε σοφία,
 Οἰκτεῖρουσα τὸν ἄνθρωπον φωνὴν καὶ εἰς τὸν χρόνον·
 Πλὴν ἀνωτέρα τῶν θνητῶν ἢ ὑψηλὴ βλακία,
 Ἐφεῦρον ὠρολόγια κ' ἐμέτρησε τὸν πόνον.
 Φεῦ· εἰς τοῦ χρόνου κεραυτὸν ἐπέθεσαν τὸ στόμα,
 Καὶ δὲν τὸν ἀφῆσαν βωδὸν νὰ σήπεται ἀκόμα!

==o==

Δ.

Τὸ βῆμά μου ἐπὶ σταυροῦ προσέκοθεν ἁγίου,
 Κ' ἐπάτησα τὴν κορυφὴν νεποῦ τινος μνημείου.
 Μετὰ σπουδῆς ἀπέσυρα τὸ ἁμαρτήσαν βῆμα·
 Μ' ἐφάνη στένον ἤκουσα βαθὺν ὑπὸ τὸ μνημα,
 Ὅτι παράπονον δεῖλῆς ἠκούσθη ἰκεσίας.
 Καὶ ἀργυρόπυγος φωνὴ σβεσθείσης μελωδίας.

==o==

Ἡ γῆ ἐσεισθη ἑλαφρῶς καὶ ἦνοιξε τὸ μνημα,
 Καθὼς ὅταν θλιδόμενον ἀνοίγεται τὸ κῆμα.
 Ὅχι· τῆς φαντασίας μου ποσὼς δὲν ἦτο πλάνη·
 Ὅχι· τὸ πρῶτον κεφαλὴ ἀγγέλου ἐποφάνη,
 Κατόπιν κένου τράχηλος καὶ κυπαρίσσου σῶμα,
 Κ' εἶδε νεάνιδα ὠχρὰν τὸ ἐκθαμβὸν μου ὄμμα

==o==

Ἐπὶ τὸ σῶμα τὸ ἄθρον σινδόνη ἐνταρία,
 Ἡσυχῶς ἐκυμαίνεται πολύπτυχος, εὐρεῖα.
 Μέχρις ὀσφύος ἐπιπιεν ἡ κόμη λευμμένη,
 Κ' ἦτο ὠχρὰ καθὼς ἀκτίς ἀστέρος σβουμένη.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον οἱ μέλανες ἠρόμα,
 Ἀλλ' ἔμενον ἀκίνητοι ὡς νὰ μῆνεῖχαν βλέμμα . . .

==o==

Τοῦ τάφου τὴν ἐφώτιζεν ἡ πένθιμος λυγρία·
 Φεῦ· ἦτο, ἦτο ἡ νεκρὰ ἐκείνη ἡ Μαρία!
 Ἦτο τοῦ Περικλέους μετ' ἡ ἀδελφῆ τὸ φάσμα·
 Ἦ ποίησις τῶν γυναικῶν, τῶν γυναικῶν τὸ ἄτημα.
 Ἀλλ' ὄχι, ὄχι· τῆς μορφῆς τῆς πρώτης ἐστερεῖται·
 Ὠραιότερα ἄλλοτε, ὦραιότερα ἦτο!

==o==

• Συγγνώμην, ἔκραξα, νεκρὰ, τὸν τρέμον κατα-
 στέλλων·
 • Διέκοψα τοῦ ὕπνου σου τὸ ὄνειρον μὴ θέλων.
 • Ἀπὸ τοῦ κόσμου ἔφυγα τὸν θυροδαῖδη πόντον,
 • Καὶ ἦλθα εἰς τὰ ἡσυχὰ πεδία τῶν θανόντων...
 Ἐκ τῶν σαβάνων μ' εἰεῖνε χεῖρα λευκὴν ἡσυχῶς,
 Κ' ἤσθάνθην μέχρι τῶν ὀστέων θανάσιμόν τι ψυχῆς.

Λευγαίμων, μελαγχολικὴ ὡς Βύρωνος ἰδέα.
 Εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ τάφου τῆς ἐρείδατο ἡ νέα·
 Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινε μετ' ἄλγους εἰς τὸν ὦμον
 Καὶ τ' ἀνοικτὸν μνημεῖόν τῆς ἠτένιζε μετρόμον.
 Ἐξηκολούθει σιωπὴν εὐλάττουσα βαθεῖαν
 Καὶ τῶν ἀστέρων ἔδλεπε τὴν λάμπην με δειλίαν.

==o==

• Νεκρὰ, τῆ εἶπον, ἀνοίξε τὰ κεκλεισμένα χεῖλη,
 • Κ' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον ὁμίλει.
 • Εἶπέ μοι τὸ ἀπόρρητον τοῦ τεθαμμένου κόσμου·
 • Μίαν ἀκτίνα τοῦ φωτός τοῦ κεκρυμμένου
 δός μου . . .
 • Εἶπέ, εἶπέ! Τὸ μυστικὸν ἄς λύσῃ ἐν σου ῥήμα·
 • Κατάγγειλον τὸν θάνατον καὶ φωτίσει τὸ
 μνημα. »

==o==

Εἰς τὴν μορφὴν τῆς ζοφερὰ ἀδύνη διεχύθη,
 Κ' ἐσεισθησαν τὰ σάβανα ἡρέμα εἰς τὰ στήθη.
 Τὴν κεφαλὴν τῆς ἔκλινε πενθίμως τὴν ὠραίαν,
 Καὶ στρέψας, εἶδον ἔνοακρον τὴν τεθηκυῖαν
 νέαν.
 • Διατί κλαίεις, ἔκραξα, νεκρὰ περιλημένη;
 • Λοιπὸν καὶ ὄμματα νεκρὰ τὸ δάκρυον ὕ-
 γραίνει; . . . »

==o==

Δὲν μ' ἀπεκρίθη· ἄφωνος, ἀλλόφρων ἐθεώρει,
 Τὸν οὐρανὸν, τὰ μνημεῖα, καὶ τὰ πλησίον ὄρη.
 Ἐθάρρεις ὅτι ὕπνωτες με ἀνοιγμένον ὄμμα·
 Φεῦ· δὲν ἀνοίγεται ποτὲ τὸ κλείσαν ἅπαξ στόμα!
 Νεκρὰ καὶ ζῶσα σιωπὴν ἐτήρει βαθυτάτην,
 Καὶ μάτην τὴν ἰκέτευον νὰ μοὶ λαλήσῃ, μάτην!

==o==

Ναί, μάτην τῆ ἐνθύμισα, ἐλπίζων νὰ λαλήσῃ,
 Πᾶν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν γῆν ἀγαπητὸν ἀφῆσει·
 Πατέρα τόσον εὐγενῆ, μητέρα φθινομένην,
 Καὶ τὴν καλὴν τῆς ἀδελφῆν τὴν προσφιλεῖ Ἐ-
 λένην.
 Εἰς μάτην, δὲν εἰμπόρεσα μικρὸν νὰ τὴν κινήσω,
 Καὶ τῆς νεκρῆς καρδίας τῆς τὴν μνημῆν νὰ
 φωτίσω . . .

==o==

Ἀλλ' ὅτε τῆς ἐνθύμισα τὰ δύο ὄψανα τῆς,
 Ἀκτίνα ἔλαβον ζωῆς καὶ φῶς τὰ ὄμματά τῆς,
 Κ' ἠκούσθη πάλιν οὖσα φωνὴ καὶ λαλιὰ γλυκεῖα·
 — Ἐνίκησε τὸν θάνατον ἡ μητρικὴ καρδία! —
 Ἐλάβε βλέμμα καὶ ζωὴν, θερμότητα καὶ χρῶμα·
 Ἡ μήτηρ ἔζη, καὶ ζωὴ κατέκλυσε τὸ πτώμα...

ΑΧΙΑΔΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

(Ἐπιστὰι τὸ τέλος.)

